

forklaret, hvorfor jeg ikke har gjort det. Det er af Hensyn til den ærede Ordfører og tidligere Meningsfæller og Muligheden af Adskilliges Omvendelse, at jeg har undladt at stille hundrede Exempler op, naar jeg tog det enkelte som Probe, og jeg tror, at intet Menneſte i Grunden under den Stilling, der hidtil har været i Folkethinget ſiden 1887, vilde have forlangt, at jeg ſkulde gjøre poſitiv Endſigelse for hvert af de 100 Feilgreb, ſom jeg efter min Mening finder, at det høie Flertal, navnlig ved Finantsforhandlingen, er gaaet til med den ærede Ordfører ſom Leder. Jeg mente, at det var nok, at jeg pointerede min Stilling og Tankegang ved enkelte Vædringsforſlag, og deri er der Logik. Jeg forlanger ikke, at den ærede Ordfører ſkal forſtaa det, thi jeg tror ikke, at han i Grunden bryder ſig ſaa meget om Stringens og Logik i Finantsbehandlingen. Hvis han gjorde det, vilde han ikke ſe ſig ſelv ſaa forſkjellig ſtillet under Finantsbehandlingen, ſom han i ſine Ordførersſaasår har maattet.

Ordføreren (Holſtein): Det ærede Medlem mente at kunne støtte ſin, ſom jeg nu vil tillade mig at ſige, abſolut urigtige Fortolkning af Overenſkomsten derved, at ſenere findes Ordet „Formue“ nævnt. Ja, ganſke viſt, thi der ſtaar ſenere, at Grunden til, at man fra Landſthingets Side forlanger denne Lovordning, er, at man hører til dem, der ønske Univerſitetsformuen bevaret uforringet, men fordi man ſiger, at man ønsker hele Formuen bevaret, deraf følger virkelig ikke, at man ſkulde være gaaet ind paa et Forſlag, der gik ud paa at pantſætte hele Univerſitetsformuen. Deraf, at jeg bruger Ordet Formue i een Forbindelse, følger virkelig ikke, at jeg har ſagt Noget om Formuen i en derfra ganſke forſkjellig Forbindelse. Ordet Univerſitetsformue forekommer kun ganſke tilfældig i denne Betænkning i en ganſke anden Forbindelse, nemlig ſom Udtryk for, at man ikke ønsker at røre mere ved Formuen end høiſt nødvendig. Alſaa det ſtyrker, hvad jeg har fremhævet, at det Gneſte der var Tale om at pantſætte eller behæfte, var Kapitalen. Det kan det ærede Medlem ikke faae nogen Gneſte, der har været med den Gang, eller Nogen, der blot vil læſe denne Betænkning igjennem, til at nære den mindſte Tvivl om, at den Fortolkning, ſom det ærede Medlem har givet af Overenſkomsten af 1882, er ſaa urimelig, at ſkulde det gaa ſaaledes, vilde enhver Forhandling med Landſthinget fremtidig blive umulig, Landſthinget maatte da ſige: Med Folkethinget kan man ikke forhandle mere, thi man kan ikke forhandle med dem, der lægge en

ganſke anden Mening ind i Ordene end den, ſom vel at mærke ikke vi, men de ſelv have lagt ind deri. Jeg maa derfor beſtemt urgere, at man kan ikke gaa ind paa det ærede Medlems Forſlag, fordi det ikke blot er et upraktiſt Forſlag, ſom fra førſt af vilde føre til en ſlet Administration af Univerſitetsformuen, men vilde være et Udtryk for Loyalitet fra Folkethingets Side overfor Landſthinget. Jeg tror, at det ærede Medlems Fortolkning er en ſaadan, at jeg ikke begriber, at han overhovedet har villet tage den op. For Reſten maa jeg her med det Samme gjøre opmærksom paa, at det ærede Medlem var paa Veie til at inſinuere, at jeg havde været Skyld i eller havde givet nogen Grund til Væbreidelſer fra Landſthingets Side for, at Overenſkomsten den Gang ikke blev holdt. Det maa jeg paa det Beſtemteſte proteſtere imod. De Grunde, Landſthinget anførte, eller den Dpfattelse, der ſiden fra Landſthingets Side eller fra et Partis Side i Landſthinget blev gjort gjældende, at Folkethinget ikke havde holdt Overenſkomsten af 1882, var ſaabidt mig beſjendt — jeg tror ikke, man kan anføre noget Andet — ganſke utvivlsomt bygget paa det, at Landſthinget havde ment, at denne Udtaleſe fra Folkethingets Side i Fællesudvalget om Unſteligheden af at tilveiebringe en Univerſitetslov maatte forſtaas ſom et Løfte givet af Folkethinget, et Løfte, under hvis Forudsætning man var gaaet ind paa at behæfte Kapitalformuen. Da den Univerſitetslov ſaa ikke kom, veed jeg nok, at man fra Landſthingets Side har anſet ſig for brøſtholden og ment, at Folkethinget ikke har opfyldt ſin Forpligtelſe. Deri mener jeg, at Landſthinget har fuldstændig Uret. Jeg mener, at Folkethinget ſaa udtrykkelig ſom Noget har ſikret ſig imod denne Miſforſtaaelse, for det Førſte derigjennem, at det aldrig i ſin Betænkning har anerkjendt Nødvendigheden af en ſaadan Lov eller betragtet den ſom en Forpligtelſe eller Betingelſe. Folkethinget har kun udtalt, at det erkjendte Unſteligheden af, at der kom en ſaadan Lov. Det har ſom en Indrømmelſe og for at gjøre det lettere for Landſthinget at gaa ind paa ſelve Overenſkomsten, erkjendt Unſteligheden af en ſaadan Lov, men aldrig med nogen enefte Tøddel forpligtet ſig, givet noget Løfte eller Nogetſomhelſt, der kunde hibringe Landſthinget den Tro, at der var givet noget halvt Løfte eller blot en Del af et Løfte fra Folkethingets Side. Jeg har ganſke ſærlig i den Motivering, jeg dengang gav ſom Ordfører for Finantsudvalget, udtrykkelig fremhævet, at Folkethinget ikke var forpligtet til at give nogen Univerſitetslov. Kunde der komme en ſaa-